

Ti in jaz ali kako se temu reče

naseljujeva čas
prvine odkloni elipse kot in naklon
veliki cikloni šablon
odtisnjena tukaj odtisnjena tam nič več nič manj
samo izokefalija časa

Zato sprašujem:

kam se že spet vzpenjamo na neki hrib,
na debelo telo z bilom, ki mi ne daje več znamenj,
doma pa puščamo priprta okna in na mizi prtičke,
te nasilne sledi naših kretenj;
le zakaj naj bi bilo potrebno,
da najina otroka pretečeta
vse debele bregove s svojimi drobnimi nogami,
zakaj naj ti in jaz, ali kako se že temu reče,
zapuščava satje siporeksa in preračunane tokove prepiha,
da bi se nekam vzpenjala,
da bi se od nekod spuščala;
pri tem otroka vedno kaj sprašujeta,
vedno kaj poizvedujeta.

kdove kdaj so zakrnele radosti naseljevanja
zdaj samo še obkrožujemo zakoličena razmerja
sveto pismo našega življenja je spremenilo čudeže v zakon
v odsotnosti ki je trenutna te zadene nesorazmerje
(nekje bi morala biti misel
nekje bi morala nastati oznaka za življenje)
kako nepravilen vzdevek za toliko minulih stoletij
daljno ponavljajoče se prigovarjanje
govorimo kot da so stvari okoli nas zrasle iz glasu
in glas mater ki so odšle in z nežnimi gibi zaklenile vrata

ne okamnijo odmevi v glavah
ne zapustijo nas odhajanja
in o hrepenenju bi se lahko govorilo kakor o nizu plodnih
maternic v herbariju

In vendar:
zelo nepoučeno govorim,
govorim kako maja mala mati
nosi v laseh nikoli zašle zahode
in hodi od nekod nekam,
tako majhna in polna minulega časa.
Ne vidi poti, le oddaljeno točko sluti.
Se enkrat:
zakaj hodi moja mati, mala mati
v oddaljeno toko, vedno enako oddaljeno
in jaz mimogrede ugibam,
do kam do kod?

prividi so drobci spojeni v našem glasu
oplojeni odhajamo iz mater
zato je prihajanje že ustaljeno
magnetofon pravilno odmerjene resnice
vsa mikroskopsko majhna vlakna nas vežejo ob to
v vseh odmrlih celicah se zvrstijo bogoslužja in kartotečni zapisi
navidezno mrtvi ljudje dober dan dober dan
zakup časa vas ne reši ne hitrosti ne akumulatorjev
z novcem pod jezikom ali kako drugače plovete
možganske črpalke vas črpajo iz geoloških plasti
kot da iščemo dokazov da nista ne tiger ne mala
afriška opica naključje

Naključje je,
da midva nosiva rože,
ker ti in jaz vedno nosiva rože,
da bi letni časi imeli alegorično klasifikacijo.
In pravim naključje je,
če ti in jaz dvakrat zapored
sediva v kinu na sedežu 11 in 12
in gledava film
in gledava, gledava —
nekaj pač gledava.

takole vedno znova
vsak gib si iztrga kratko prevlado
in preden spoznamo namen pasti smo že sami past
tako se vrstimo prvi ob drugem drugi ob tretjem
o številu pa mislimo da je nekaj kar ni zmoglo navzven

tako se vsilijo zaporedja
lahko s konjenico ali čemerkoli
domujemo med navideznim in navideznim
ne zemljevidov ne koledarjev ničesar ni tu za orientacijo
tako je s strahom njegovo znamenje negujemo
velika pobožnost nas sili v to

In govorimo:

priznaš, priznaš,
vse je nadomestljivo,
zdaj zlepliva teh nekaj stvari
v majhno okostje
in se igrajava zgodovino.

Tako je, in papučica ti je priča,
da od nekdanj iščeš nenadomestljivo,
hočeš ga izbrskati od koderkoli,
ker:

zakaj, zato, tako in kako
so vse besede, ki jih ni pozabila tvoja slovnica
v ozadju velblodjih jaslí
in najlepše oblikovanih stekleničk.
Dotikaš se, trapiš s preudarki,
a vendar o vsem nazaj porečeš:
zakaj je to,
zato je to,
tako je to,
kako je to.

ni obzorij obstaja le svetloba
jalovost dejanj pa nas usmerja v temo
odpiramo izložbena okna v zemeljskih in vesoljskih prekatih
nenehno vdíramo v okostenele misli
a nemi govori davnin nas le blaznijo
navadili smo se da so luneta na portalih pokopališča in grobišča
Nisem si tega izmislila v nedeljskem počitku.
Kako pa govoriš, kaj pa praviš, ti reče ta in oni.
Potem na vsaki strani nekaj piše.
Ti pa vztrajno zapisuješ 1966 1966 1966 ...
Dan pa ni nasajen in nekaj za večno uporabo.
Takole ti in jaz ali kako se že temu reče.